

pascal engman

OHŇOVÁ ZEMĚ

THRILLER

OHŇOVÁ
ZEMĚ

© 2018 Pascal Engman

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Kloučková, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0518-4 (pdf)

PASCAL ENGMAN

OHŇOVÁ
ZEMĚ

VENDETA

Na památku mladé, idealistické generace mužů a žen,
kteří o své sny i životy přišli v mučírňách chilské diktatury.

Kolonie Dignidad byla německou kolonií v jižním Chile, velkou asi jako Lichtenštejnsko. Od roku 1961 členové sekty sexuálně zneužívali děti. Mnozí z nich byli bývalí vojáci SS, kteří se do Chile dostali prostřednictvím Die Spinne – tajné sítě sympatizantů nacismu.

Po vojenském převratu v září 1973 byla zahájena blízka spolupráce s DINA – tajnou policií generála Augusta Pinocheta. Němci prováděli popravu, mučení a vyráběli chemické zbraně.

Od okolního světa je dělily ostnaté dráty, elektrické ploty a detektory pohybu. Ženy a muži žili odděleně. Děti byly matkám odebrány hned po narození. Noviny, časopisy a hodinky byly zakázané.

Člen CIA i lovec nacistů Simon Wiesenthal tvrdí, že v Kolonii Dignidad pobýval rovněž „Anděl smrti“ Josef Mengele, nechvalně známý svými zvrhlostmi pokusy na Židech. Je také zdokumentováno, že sektu navštěvoval i Augusto Pinochet.

Zakladatel a vůdce kolonie, bývalý nacistický důstojník Paul Schäfer, byl v roce 2006 odsouzen k třiatřiceti letům vězení za sexuální zneužití pětadvaceti dětí.

Vesnice existuje dodnes.

V současnosti se jmenuje Villa Baviera.

Prolog

Matilda Malmová nebyla za svůj třiadvacetiletý život ještě nikdy tak nešťastná. Před týdnem ji její přítel Peder požádal, aby se posadila na pohovku, vzal její ruku do svých a zahleděl se jí do očí.

Vyložila si situaci nesprávně. Uvěřila, že sebral odvahu, že k tomu konečně dojde. A zatímco se Pederovy rty daly do pohybu, Matilda už zvažovala, kterou ze svých kamarádek požádá, aby jí na svatbě svědčila.

Ale Peder jí řekl, že potkal jinou. Nějakou Sáru. Dřív o ní mluvil jako o milé kolegyni, s níž po práci občas zajde na pivo a se kterou se během nudných odpoledních schůzek se zákazníkyně může i zasmát. Teď bylo všechno jinak.

Kufry už měl zabalené, stály v ložnici.

Když vyšel ven, Matilda doběhla k oknu, vyhlížela do Brantingské ulice, kde Peder nakládal svoje věci do vozu Stockholmské taxislužby. Zavolala na něho. Peder naskočil do auta a odjel.

Od té doby mu volala přesně pětasedesátkrát.

Ani jednou telefon nezvedl.

Matilda přidržela hodinky značky Patek Philippe proti světlu. Náramek se zaleskl, ručičky ukazovaly, že je právě čas oběda. Fascinace, již v prvních týdnech pociťovala nad tím, že svírá v ruce hodinky v hodnotě téměř půl milionu švédských korun, byla pryč. Právě tenhle kousek patřil hraběti, který si je nechal opravit a vyzvedne si je dnes odpoledne.

Vložila drahocenný předmět do krabičky a tu zavřela do trezoru.

Bibliotekskou ulicí chvátali luxusně oblečení lidé na pře-dražené obědy. Dva turisté tiskli nosy k výkladní skříní. Za nimi procházel dlouhými kroky strážník.

Matilda si upravila tmavou pouzdrovou sukni. Chystala se sejít dolů do kanceláře, aby se zeptala své šéfky Laury, jestli může jít na oběd, když vtom zazvonil telefon.

„Dobrý den, dovolali jste se do Bågenhielmova hodinářství, u telefonu Matilda,“ přijala hovor přesně podle protokolu.

„Ano, dobrý den. Tady Carl-Johan Vallman. Potřebuju opravit hodinky, které jsem si u vás koupil.“

Matilda okamžitě věděla, kdo ten muž je. Za poslední rok si koupil hned dvoje hodinky značky Patek Philippe v celkové ceně skoro milion švédských korun. Carl-Johan Vallman nevy-padal jako boháč, s vlasy po ramena a v roztrhaných džínách působil spíš jako surfař. Proto jeho jméno vyhledala na Goo-glu, jakmile z obchodu odešel. Zjistila, že když byl v jejím věku, založil jakousi nadaci, jejíž hodnota se v současnosti odhaduje na jednu a půl miliardy korun.

„To nebude problém,“ odpověděla. „Máme si je vyzvednout?“

„Ne, už jsem je poslal po poslíčkovi DHL,“ odvětil muž. „Vlastně by u vás měl každou chvíli být. Měl jsem zavolat dřív, ale něco mi do toho přišlo.“

„Nic se neděje.“ Matilda zahlédla u dveří nějaký pohyb, zved-la oči a uviděla postavu ve žluté firemní bundě a kšiltovce DHL. „Právě dorazil. Převezmu tu zásilku a zavolám vám, abyste mi řekl, v čem je potíže.“

„Výborně.“

Matilda zavěsila a stiskla tlačítko vedle čtečky platebních karet. Poslíček za dveřmi ukázal palec nahoru a loktem zatlačil do skleněných dveří. Matilda zůstala stát za pultem. Jako prv-ní ji napadlo, že ten muž vypadá neobyčejně dobře. Zpod kšil-tovky mu trčely hnědé vlnité vlasy, měl široká ramena, modré

oči a výrazné čelisti a byl nejméně o hlavu vyšší než ona. Hned potom ji napadlo, že si za poslední týden o žádném muži nic takového nepomyslela.

Položil před ni balíček. Teprve v té chvíli jí proběhla hlavou třetí myšlenka: Přestože byl srpen, muž měl na sobě bundu a tenké bílé rukavice.

„Neublížím vám, slibuju. Rozumíte?“

Zírala na něho, překvapením otevřela ústa, on si však přiložil ukazováček ke rtům.

„Nemluvte, jenom dělejte, co vám řeknu. Za chvíli budu zase pryč. Fajn...“ sklouzl pohledem k jmenovce na jejím saku. „Matildo?“

Vyzařoval z něho klid.

Matilda pochopila, že to myslí vážně a že jí neublíží, pokud bude dělat přesně to, co řekne. Přikývla.

„Dobře. Chci, abyste otevřela dveře do kanceláře.“

Matilda obešla pult. Roztřesenou rukou vyťukala čtyřmístný kód.

Rozsvítila se červená kontrolka.

„Omlouvám se, já...“

„Jen klid,“ skočil jí do řeči. „Jestli mi řeknete kód, udělám to sám.“

„Třicet čtyři, padesát dva.“

Zadal čísla a natáhl k ní paži. Když ji vzal opatrně za ruku, Matilda sebou trhla.

„Palec, Matildo,“ pronesl klidně. Skoro jako by ho to pobavilo.

„Par-pardon.“

Pečlivě umístil její palec na čtečku otisku prstu. Kontrolka se rozsvítila zeleně, v zámku cvaklo.

„Pojďte prosím se mnou,“ řekl tišším hlasem a otevřel dveře.

„Dole je moje šéfka,“ zašeptala Matilda.

„Já vím.“

Sešli po schodech dolů. Ona první, on těsně za ní.

„Matildo?“

Lauřin hlas. Dveře kanceláře byly otevřené. Srdce jí divoce bušilo, Matilda přemýšlela, co po ní ten muž bude chtít.

Položil jí ruku na rameno, prošel okolo a zdviženou dlaní jí naznačil, že má zůstat stát.

Sám pak zmizel v Lauřině kanceláři. Matilda zavravorala a opřela se o zeď. V následující chvíli zaslechla Lauřin výkřik. Potom zase jeho hlas, klidný, ale rozhodný. Měla by vyběhnout nahoru a stisknout tlačítko alarmu?

To by tu s ním Lauru nechala. A také si nebyla jistá, že se udrží na nohou. Znělo to, jako by dával Lauře instrukce. Mluvil rozumným tónem, nepůsobilo to ani trochu agresivně.

O pár vteřin později stál už zase ve dveřích. Matilda se přitiskla ke zdi, aby mohl projít.

„Za tři minuty můžete vyjít nahoru. Ale chci, abyste do té doby zůstaly tady,“ pronesl přitom.

Přede dveřmi se zastavil, upravil si kšiltovku a stiskl tlačítko, aby se otevřely. Vzápětí byl pryč.

ČÁST I

1.

Kriminální inspektorka Vanessa Franková se měla ve dvaadvaceti letech poprvé setkat s psychologem. V čekárně byla sama. Napravo od ní ležela hromádka pestrobarevných časopisů. Vzala jeden z nich do ruky, položila si jej na klín a nesoustředěně jím listovala, zatímco si měnila kousek žvýkacího tabáku v ústech za nový. Kromě času, kdy jedla, spala nebo trénovala, byl tabák značky Göteborgs Rapé jejím trvalým společníkem. Už patnáct let. Když se stěhovala z Kuby zpátky domů, vyměnila doutníky za žvýkací tabák.

„Vy jste Vanessa? Vanessa Franková?“

Vanessa vzhledla k drobné krátkovlasé ženě v hořčicově žluté tunice. V kombinaci s kostěnými obroučkami brýlí dokonale odpovídala Vanessiným nejhorším představám o tom, jak vypadá psychoterapeut.

„Já jsem Ingrid Rabeusová,“ představila se psycholožka s přátelským úsměvem.

Vanessa vstala a chystala se napřáhnout k ní pravici, psycholožka se však otočila a vykročila úzkou chodbou.

Zavedla ji do místnosti vybavené psacím stolem a dvěma čalouněnými křesly – jedním zeleným a jedním modrým. Ingrid Rabeusová ukázala na modré křeslo stojící zády k oknu a pokynula Vanesse, aby se posadila.

Na kulatém konferenčním stolku stála váza s bílou květinou a vedle ní krabička papírových kapesníků. Vanessa se naklonila, aby ke květině přivoněla, ukázalo se však, že je umělá.

Psycholožka se posadila do protějšího křesla a hodila si nohu přes nohu.

„Chtěla bych se vás nejdřív zeptat, co vás ke mně přivedlo.“

„Právě se rozvádím a řídila jsem opilá,“ odpověděla Vanessa.

„Rozvody jsou těžké,“ pronesla Ingrid Rabeusová neutrálně.

„Ne, ani ne. Ten rozvod není hlavní problém.“

Terapeutka se zatvářila překvapeně, ale rychle opět nasadila neutrální výraz.

„Ne?“

„Vlastně vůbec ne. Problém je v tom, že jsem řídila auto pod vlivem alkoholu a zastavili mě kolegové. Teď mě museli postavit mimo službu a já čekám na rozhodnutí, jestli budu moct zůstat v práci, nebo ne. Jako projev dobré vůle jsem šéfům z Olympu slíbila, že se s vámi setkám.“

„Z Olympu?“

„Olymp podle řecké mytologie obývali bohové.“

„Ano, to vím. Ale vy tady vlastně nechcete být?“

Terapeutka se překvapeně pousmála.

„Upřímně řečeno ne. Posadila jsem se za volant, přestože jsem měla v krvi alkohol, což byla hloupost. A to nejenom vzhledem k mému povolání. Chápu, že se nemůžu do práce jen tak beze všeho vrátit, protože by to znamenalo, že náš systém zásadním způsobem selhává.“

„Takže vy jste policistka?“

„Kriminální inspektorka. Šéfka části týmu, který až donedávna nesl označení Nova.“

„Chápu. Jak dlouho jste byli s manželem spolu... a jak se váš muž jmenuje?“

„Svante. Dvanáct let.“

„To je dlouhá doba. Máte...“

„Děti? Ne. Děti nemáme.“

Nastalo ticho. Vanessa naslouchala hluku provozu, který sem doléhal z Hornovy ulice. Chtěla ven na sluníčko. Pryč od Ingrid Rabeusové a její umělé květiny.

„Víte, co mi vadí?“ přerušila Vanessa ticho.

„Na tom rozvodu?“

„Ne, na tomhle druhu terapie, obecně.“

Ingrid Rabeusová změnila polohu.

„Povídejte.“

„Říká se, že psychické nemoci jsou pořád tabu. Ale není to vůbec pravda. Celebrity a rádoby celebrity jsou u terapeutů pečení vaření a pořád vykládají o tom, jak zle na tom jsou. Půlku pracovních dní prosedí naproti někomu, jako jste vy. A můžou si to dovolit proto, že nemají normální práci. Bindefeldt nebo jak se jmenuje ten, co organizuje filmové premiéry, na ně určitě nekřičí do telefonu, když se neukážou. Ale já normální práci mám. Mám bránit lidem, aby se dopouštěli zločinů – to v nejlepším případě. A v tom horším se aspoň postarat, aby skončili za mřížemi, jakmile už zločin spáchají. A každá vteřina, kterou prosedím tady, mi v mojí práci brání.“

Ingrid Rabeusová otevřela ústa k odpovědi, ale rozmyslela si to.

„A vy vypadáte jako prototyp psycholožky,“ pokračovala Vanessa.

„Vážně?“

„Ano.“

„V jakém smyslu?“

„Neberte si to osobně. Ale řekla bych, že je to kombinací těch brýlí a té tuniky.“

„Aha.“

Ingrid Rabeusová našpulila rty a mezi nosem a horním rtem se jí nadělaly vrásky.

„V lidech se vyznám,“ řekla Vanessa.

„Opravdu?“

„Nechte mě hádat. Věnujete se africkému tanci.“

„To je pravda,“ odpověděla terapeutka. „Ale pojďme se vrátit k vám.“

Vanessa se nenápadně podívala na hodinky. Deset minut. Nedokázala si představit, že tu bude muset vydržet ještě dalších pětatřicet.

„Říkáte, že jste řídila opilá?“

„Ano. Ale nejsem alkoholička, i když vím, že přesně to říkají všichni alkoholici.“

Chápavý úsměv Ingrid Rabeusové byl čím dál strojenější.

„Začala jste pít v souvislosti s rozvodem? Nebo už předtím?“

„Ne, nezačala jsem chlastat kvůli tomu, co se stalo se Svantem. Ale začala jsem pít mnohem víc po tom, co jsem řídila pod vlivem alkoholu. Je mi jasné, že většina lidí po takové události pití omezí, ale já ne. U mě se to naopak vyostřilo.“

„Vyostřilo se to?“

„Ano.“

„Sedím přes den doma, místo abych pracovala. A protože nechci umřít sama, pořídila jsem si Tinder, seznamovací aplikaci – znáte ji?“

„Četla jsem o ní.“

„Dva, někdy i tři večery v týdnu strávím s nějakým plešatým chlápkem ve středních letech a poslouchám vyprávění o jeho nezajímavém životě, zatímco on doufá, že ho pozvu k sobě domů a aspoň ze soucitu se s ním pomiluju. A jsem z toho tak otrávená, že musím hodně pít, abych to tolik nevnímala.“

Terapeutka se naklonila dopředu, urovnala si brýle a několikrát zamrkala.

„Proč jste se s manželem rozešli?“

„Protože už nás nebavilo spolu žít.“

„Potkal nějakou jinou?“

„Trefa. Mladou herečku, nějakou Johannu. Teď čekají dítě. Svante je režisér. Nebo teda dramatik, jak říká on. Přeju jim to, i když vím, že spolu začali spát už asi rok předtím, než jsem ho vyrazila.“

„Chcete tím říct, že vám byl nevěrný?“

„Ano. Tak trochu mi zanášel, jak se říká. Teď asi lidi začínají brečet, ne?“ Vanessa ukázala na krabičku kapesníků. Jeden vytáhla a zabalila do něho vyplivnutou kuličku žvýkacího tabáku. „Vy chcete, aby tu lidi brečeli? Něco vám povím. Za svůj dospělý život jsem brečela jen jednou. Chcete vědět kdy?“

„Ano.“

Vanessa se naklonila nad stůl a ztišila hlas až k šepotu.

„To vám neřeknu.“

„Ne?“ opáčila Ingrid a pozvedla obočí.

„Ne. Pláč je nepochybně dobrý a očištný. Lidi si sem chodí poplakat a určitě jim to dělá dobře. A vy si pak cestou domů namlouváte, jak jste pronikla do jejich psychiky. Že děláte dobrou práci. Že jste zachránila další dušičky. A nejspíš ano, působíte mile a chytře a určitě máte vzdělání z nějaké báječné univerzity. Ale jednu věc vám povím – mě nikdy brečet nevidíte, protože já nebrečím.“

Hodinu a půl po setkání s Ingrid Rabeusovou seděla Vanessa na barové židličky v Luigihovo Espresso baru na Roslagské ulici a listovala novinami *Dagens Nyheter*. Každých dvacet vteřin zvedla oči ke vchodu do solária Sluneční král. Co nevidět se tam měl vynořit její informátor Reza Jalfradi.

V kavárně byla v té chvíli jediným hostem.

Barman s kravatou zastrčenou mezi knoflíčky bílé košile si odkašlal.

„Ještě kávu, *signora*?“ zeptal se se skånským přízvukem.

Otočila se i s židlí a přidržela prázdný šálek. Zatímco jí doléval, přemýšlela, co jí vadí víc, jestli zastrčená kravata, nebo to, že ji oslovil *signora*. Muž byl blondák s pletí tak světlou, že by nejspíš zčervenala i za svitu baterky.

„Díky.“

Vanessa otevřela kulturní přílohu a zahleděla se do tváře svého bývalého muže. Článek se týkal Svanteho nové hry *Prokletí lásky*, jejíž premiéra se blížila.

Připojen byl rozhovor se Svantem a s představitelkou jedné z hlavních rolí, Svanteho novou přítelkyní Johannou Ekovou.

Na snímcích seděli vedle sebe na hnědé kožené pohovce. Na stěně za nimi visel obraz s plachetnicí.

Svante reportérovi sděloval, že je přesvědčený, že hra bude pro Johannu znamenat velký průlom a nazýval ji novou „Gretou Garbo“.

Vanessa zavrtěla hlavou a zasmála se. Vyhlédla do ulice a uviděla, jak Reza Jalfradi vchází ke Slunečnímu králi.

Odložila noviny a napila se kávy.

Vanessa a Svante spolu žili dvanáct let.

Domluvili se, že nebudou mít děti, aby se mohli oba věnovat kariéře. Vanessa jako policejní inspektorka v týmu, který po reorganizaci celé policie dostal nic neříkající jméno Vyšetřovací jednotka, pátrací sekce 5 a 6 – ale ve skutečnosti všichni dál tím nazývali Nova. Cílem zvláštní jednotky bylo sledovat osoby napojené na organizovaný zločin ve Stockholmu. Za poslední roky se tým pořádně rozrostl.

Svanteho práce divadelního režiséra zahrnovala každý týden několik večerů po hospodách a sexuální avantýry se ženami, které přitahovala jeho popularita. Vanesse to vůbec nevadilo, lásku a sex uměla oddělit.

Jednou ráno u snídani ale Svantemu přišla zpráva s fotografií. Vanessa vzala mobil do ruky v domnění, že je to její vlastní. Na displeji se objevilo jakési drobné stvoření připomínající vetřelce. Ještě ten den odpoledne Svanteho vyhodila. Od té doby bydlel ve dvoupokojovém bytě Johanny Ekové na Södermalmu.

Vanessa ze sebe setřásla vzpomínky, vstala a došla k pultu.

„Zaplatím.“

„Jistě, *signora*.“

Zasunula do přístroje kartu American Express a vyfukala PIN.

„*Mille grazie*,“ odpověděl barman a usmál se.

Když Vanessa otevřela dveře solária číslo dvě, Reza Jalfradi se děl skloněný nad mobilem. Vanessa se nezdržovala pozdravy a posadila se vedle něho.

Reza byl osmačtyřicetiletý bývalý bankovní lupič, v současné době majitel restaurace. Nefetoval, a proto na něho bylo spolehnutí. Navíc věděl úplně o všem a všechny znal. Vanessa si nedělala nejmenší iluze o tom, že by jeho cílem bylo zlepšit svět. Věděla, že informace, které jí dodává, jsou dokonale proříděné a že vždycky hájí především vlastní zájmy.

„To je skvělé, že jsme se k tomu konečně propracovali,“ prolesla sarkasticky.

„Jsem hodně zaneprázdněný, každou minutu mám přesně naplánovanou, ale mojí sekretářce se podařilo najít aspoň tuhle skulinu,“ odpověděl Reza stejným tónem.

„Jistě, zaslechla jsem, že se slavnostní večeře po udílení Nobelových cen i letos koná u tebe v pizzerii. Král se prý zamiloval do tvój pizzy Quattro stagioni. Její kouzlo bude asi v šunce?“

Zasmál se.

„Až zas pustěj nějakýho kámoše z basy a budu potřebovat na oslavu komický číslo, určitě se ozvu.“

Vanessa vytáhla plechovku s tabákem a nabídla mu. Reza zavrtěl hlavou.

„Dneska nemám moc času,“ řekla Vanessa. „Co se děje?“

„Zajímavý věci. Fakt. Unesli jednoho pracháče.“

„O tom jsem vůbec neslyšela. Kdy?“

„Před dvěma týdny. Pustili ho po pár dnech.“

„A kdo za tím je?“

„To nevím.“

„Ale no tak.“

„Vážně. Nevím to.“

Chvíli si ho prohlížela a rozhodla se mu věřit.

„Kdo byl ten pracháč?“

„Nevím. Ale můžu to zjistit.“

„Takové únosy nejsou zrovna běžná věc, přinejmenším ne ve Švédsku. Mohla to být Legie?“

Reza zavrtěl hlavou.

Legie se během posledního roku stala novou mocenskou silou švédského podsvětí. Její dva vůdci, Joseph Boulaich a Mikael Ståhl, byli bývalí vojáci. Když dosloužili v Afghánistánu, přešli do soukromého sektoru a pracovali pro americkou bezpečnostní agenturu v Iráku. V Kodani měl gang veteránů z Iráku a Afghánistánu vůdčí úlohu už řadu let, ale ve Švédsku představoval novinku. A ukázalo se, že jen těžko zvladatelnou.

Organizace Legie byla dokonalá. Všichni drželi jazyk za zuby, takže si celé skupiny nevšimli ani novináři.

Vědělo se, že Legie zásobuje Stockholm, Göteborg a Malmö kokainem nejvyšší kvality. Ostatní gangy se zpočátku snažily získat nazpátek svůj podíl na obchodu s narkotiky silou. Legie konkurenci vyhubila vojenskou taktikou a důkladností. Mrtvá těla trousila po celé zemi. Ve Stockholmu bylo v souvislosti se sporem gangů nalezeno osm těl. Žádné z nich nepatřilo někomu z členů Legie. Žádný pachatel nebyl dopaden.

Situace byla už několik měsíců klidnější, ale každý pokus o úder proti Legii skončil pro policii naprostým fiaskem. Legie byla vždycky o krok napřed. Vanessa si to neuměla vysvětlit jinak, než že jim dodává informace někdo od policie.

„To bych se o tom vůbec nedozvěděl. Lidi od Legie umějí mlčet,“ odpověděl Reza.

Vanessa došla k umyvadlu a opláchla si ruce. Vytáhla ze zásobníku papírový ručníček a osušila se.

„Ještě něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Musím ti něco říct,“ pronesla Vanessa.

Reza překvapeně pozvedl obočí.

„Jsem mimo službu. Nejspíš budu moct v práci zůstat, ale než se to prošetří, jsem mimo službu.“

„Co se stalo?“

„To je jedno. Jestli se chceš setkávat s někým jiným, promluvíš s kolegy.“

„To ani náhodou. Mluvím jen s vámi.“

„Dobře. Je čas změnit e-mailový účet.“

„S vymýšlením jména jsem na radě já.“

„Jistě.“

Vanessa vytukala do mobilu kód, podala jej Rezovi a ten otevřel prohlížeč, aby vytvořil novou e-mailovou adresu. Pozorovala jeho tvář v zrcadle na stěně. Zničehonic se rozesmál.

„Co je?“

Vzápětí to pochopila – zapomněla vymazat historii vyhledávání.

„Jen pro lesbičky,“ vyhrkl Reza rozjařeně. „Netušil jsem, že jste na holky.“

„Drž hubu.“

Reza zvedl ruce v obranném gestu.

„Nic proti tomu nemám. Je fajn, že máme společný zájmy. Příště můžem vyrazit do baru a společně balit baby.“

„Nech toho.“

Zapsala do políčka hledanou stránku a podala mu mobil.

„Tak uvidíme,“ zamumlal. „Co říkáte na tuhle adresu? Na příští tři měsíce?“ Obrátil k ní displej.

Stálo tam: *Ilikegirls@hotmail.com*.

„Heslo jako vždycky,“ dodal Reza.

2.

Nicolas Paredes vložil do myčky poslední příbor, zavřel dvířka a stiskl zelené tlačítko. Ustoupil o dva kroky stranou, sevřel madlo dvířek vedlejší myčky a otevřel ji. Obličej se mu orosil párou.

Osušil si ruce do černého trička a nechal dvířka otevřená, aby nádobí oschlo.

„Sakra. Proč je to tak zatraceně složitý?“

Na vratké stoličce vedle dlouhé pracovní plochy seděl jeho dnešní kolega Oleg a nešťastně se díval na displej telefonu. Ve dřezu vedle něho se ve špinavé vodě povalovalo několik hrnců.

„Co se děje?“ zeptal se ho Nicolas anglicky.

„Moje sestra a matka právě přijely do přístavu. Snažím se jim vysvětlit, jak se dostanou do bytu v Hallundě.“

Nicolas vzal do ruky první kastrol a začal ho drhnout drátěnkou. Olegovi zazvonil telefon. Oleg chvíli naslouchal, pak si přiložil ukazováček ke spánku a zvedl oči v sloup. V následujícím okamžiku spustil příval slov v lotyštině.

„Jdu na chvíli na vzduch,“ řekl Nicolas a odložil kastrol.

Za dveřmi kuchyně se posadil na schody a zahleděl se do ulice. Dveře za ním se otevřely a objevila se v nich jedna ze servírek, Josephine Stillerová.

„Nemáš cígo, Nicolasi?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Tak pojd', zajdem do obchodu.“

Šli ulicí směrem k Nybrovikenské zátoce, Nicolas počkal venku, a když Josephine vyšla z prodejny, zvedla ruku s krabičkou cigaret Marlboro Gold.

„Dobrý, dík.“

Josephine pokrčila rameny, zasunula si cigaretu mezi rty a vykročila nazpátek.

„Děláme dneska oba až do zavíračky. Co ty na to?“ zeptala se ho.

Nicolas si rukou pročísl tmavé, čerstvě ostříhané vlasy.

„Co jako?“

Josephine zpomalila a naklonila se k němu tak blízko, až na uchu ucítil její vlhký dech. „Že bys mi to moh udělat jako minule,“ zašeptala. Nicolas se k ní obrátil. Stáli tak blízko u sebe, že by se mohl jazykem dotknout jejích rtů. „Anebo na to kašli. Je to jen na tobě. Jen bych si ráda trochu užila.“

Josephine si zapálila cigaretu a vyfoukla kouř. Bílý obláček se několik vteřin vznášel ve vzduchu a pak se rozplynul.

Hned poprvé, když měli společnou směnu, mu dala jasně najevo, že se jí líbí. Po měsících intenzivního flirtování nakonec neodolal.

Kromě toho, že Josephine pracovala jako servírka, studovala práva na Stockholmské univerzitě. Vyrostla v Östermalmu. V mnoha ohledech to byla typická holka z lepší rodiny: krásná, sebevědomá, plná sebejistoty. Nicolas si s ní rád povídal. Na rozdíl od mnoha jiných lidí, kteří se narodili s podobným vzezřením, měla Josephine také smysl pro humor a byla nesmírně chytrá. Spouště těch, co vypadají jako Josephine, chybí podle Nicolase zkušenosti i osobnost. Jsou nudní, protože nikdy nemuseli rozvíjet svoje sociální dovednosti. I bez nich totiž mohou prosadit svou.

„Chceš jen naštvat tátu tím, že si taháš domů potetovaného chlapa z předměstí,“ odpověděl a usmál se.

„Možná.“ Nasála kouř. „Ale stejně to nechápu. Normálně nikoho přemlouvát nemusím.“

„Líbíš se mi, ale nejde to. Jsi moc mladá.“

„Je mi dvacet. A klídek, dědo, nežádám tě přece o ruku. Ale líbí se mi, že to s tebou není jednoduchý. Nejsi tak čitelný jako všichni ostatní v tomhle zatraceným městě.“

„Možná jindy,“ řekl Nicolas.

Posadili se na schody před vchodem do kuchyně.

„Co budeš dělat večer?“

„Mám sraz s Marií.“

Josephine vyvalila oči, otevřela ústa, ale Nicolas ji přerušil.

„Je to moje ségra.“

„Aha. Stejně by mi nevadilo bejt ta druhá. Ale asi bych pak musela jít do baru sbalit nějakýho pracháče.“

Vstala a odhodila nedopalek. Políbila ho na tvář.

Dveře za Nicolasem se přibouchly. Její cigareta ještě žhnula na asfaltu. Minule si to užili. Ráno potom si půjčila jeho veliké tričko a připravila snídani. A zbytek dne strávili v posteli, až na krátkou procházku na Gullmarovo náměstí, aby si koupili pizzu.

Josephine ho dokázala rozesmát. Chtěl se k ní zachovat správně. A jisté okolnosti jeho života některé vztahy prostě vylučovaly.

Ze všeho nejdřív musí zajet za Marií. Nikdo důležitější neexistuje.

Vstal, vyfukal kód a vrátil se do kuchyně.

Oleg se snažil otevřít dveře myčky. Když se mu to podařilo, odvrátil se, aby se vyhnul oblaku páry. Povedlo se mu to jen částečně, kulaté brýle měl úplně zamlžené.

„Jak to dopadlo?“

Oleg si tričkem čistil skla brýlí a mžoural při tom na Nicolase.

„Špatně.“

Zazvonil telefon. Oleg ho našťavaně odložil vedle sebe na stoličku.

„Jak dlouho tu zůstanou?“ zeptal se Nicolas.

„Do soboty.“

„Zvládnou to tady. Jeď za nima.“

Oleg zavrtěl hlavou.

„V tomhle chaosu tě tu nemůžu nechat. A taky potřebuju peníze.“

Nicolas věděl, že si Oleg už několik měsíců ukládá peníze, aby ho matka se sestrou mohly navštívit. Kromě mytí nádobí u Benicia pracoval Lotyš ještě na jedné stavbě v Märstě. A po nocích ještě tu a tam ve městě sbíral vratné láhve, stejně jako chudí důchodci a Romové z východní Evropy.

Nicolas do něho lehce štouchl, postavil se na jeho místo a začal z myčky vyndávat lesklé talíře.

„Zvládnou to. A nemusí to nikdo vědět. Ne že bych chápal, proč se někdo táhne přes Balt jen proto, aby se setkal s tebou. Já mám aspoň za to, že se s tebou musím stýkat, dobře zapláceno.“

„Jojo, je to tu hotovej zlatej důl,“ přikývl Oleg a pousmál se. Nasadil si brýle zpátky na nos. „Fakt díky. Máš to u mě.“

O dvě hodiny později nastoupil Nicolas do metra na Östermalm-ském náměstí. Když se za ním zavřely dveře, vzpomněl si, že někdy četl o tom, že v Danderydu, na červené lince metra, je průměrná délka života tamních obyvatel třiaosmdesát let. Ve Vårbergu, o kousek víc na jih, nastoupíte na metro jen o několik minut později, ale délka života je tam o čtyři roky kratší.

Od té doby, co o tom četl, se to nejspíš nezměnilo.

Situace na stockholmských předměstích byla horší než kdy dřív. Vrhání kamenů, střelba i hořící auta byly na denním pořádku. Drogy už se prodávaly úplně bez skrupulí. Vládly tu gangy, jejichž členové byli čím dál mladší. Mládež se potulovala ulicemi, přepadala a kradla jen pro zábavu. Tu a tam některého z členů gangu našli zastřeleného v autě nebo zavražděného na ulici. Nejvíce tím vším trpěly tisíce obyčejných lidí, kteří chtěli jen žít svůj život a vychovávat děti, ale neměli dost peněz na to, aby bydleli někde jinde.

Lidé jako Maria.

Musí za sestrou zajít dnes večer, v nejbližších dnech pak nebude mít čas. Kromě toho se mu po ní stýská. Byla o rok starší než Nicolas a diagnostikovali jí autismus. Maria bydlela ve stejném sociálním bytě, do kterého se nastěhovala, když dosáhla plnoletosti.

Od té doby, co se Nicolas vrátil do Stockholmu, ji okradli dvakrát. Ale nešlo jim jen o její peníze. Maria měla vrozenou vadu kyčle, kvůli které při chůzi tahala pravou nohu za levou. Po celou dobu dospívání v Sollentuně byla snadnou a samozřejmou obětí šikany.

Ve Vårbergu po ní děti házely kameny, kdykoli vyšla ven.

Nicolas se ji snažil přesvědčit, aby se nastěhovala k němu do bytu u Gullmarova náměstí, ale odmítala to. Nesnášela změny. Nechtěla být na obtíž. Ale jakmile se mu podaří našetřit dost peněz, odstěhují se společně někam daleko od Vårbergu.

Kvůli tomu, že ji tak dlouho nechal o samotě, ho neustále pronásledovalo špatné svědomí. V době, kdy byl jako voják často v zahraničí, ji navštívil sotva několikrát do roka. A když se setkali, pokaždé ho ujišťovala, že se má dobře. Předstírala to, aby si nedělal starosti.

Tohle už nikdy, pomyslel si.

Ve Vårbergu chvátali přes nástupiště další čtyři cestující. Vlak zafuněl, zrychlil a zmizel směrem k jihu. Před zavřeným nákupním centrem odbočil Nicolas doprava.

Přešel napříč přes trávník a parkoviště. Dveře odemkl klíčem, který dostal od Marie.

V recepci se nesvítilo.

Nicolas pokračoval k výtahům a vyjel do třetího poschodí.

V chodbě to bylo cítit po smažení. Mísily se tu zvuky televize, hlasy a dětský křik. Zastavil se za Mariinými dveřmi a zmáčkl zvonek. Zaslechl sestřiny šouravé kroky.

Dveře se pomalu pootevřely. V předsíni za ní byla tma, ale když vzhledla a podívala se na něho, okamžitě spatřil zaschlou

krv v jejích vlasech. Právě oko jí rámoval modrozelený monokl.
Couvla, aby mohl vstoupit.

„Do prdele,“ zamumlal.

3.

V té části světa, kterou její objevitel Fernão Magalhães pojmenoval Ohňová země, panovala neproniknutelná tma. Vlny Tichého oceánu se s duněním tříštily o útesy a proměňovaly se v bílou pěnu. Vítr útočil na veškerou vegetaci i jeho oblečení.

O bezmračných nocích zářival měsíc v jižním Chile tak silně, že člověk mohl v jeho svitu klidně číst noviny. Nyní však měsíc i hvězdy zakrývala silná vrstva mraků.

Asi jednu námořní míli od pobřeží se plavila nákladní loď *MS Iberica*. Nebýt svítlen, člověk by ani nepoznal, ve kterém se nachází století, pomyslel si Carlos Schilinger. V přírodě čas nehraje roli. Proto se mu líbilo na venkově a nesnášel špinavá města, kde se lidé tísní jako dobytek.

Přitáhl si kabát blíž k tělu a sklouzl pohledem po hladině před lodí. I když motorový člun vidět nemohl, věděl, že míří k malé pláži na pobřeží.

Část nákladu, kterou s sebou *MS Iberica* vezla z Filipín, nebyla nikde zaznamenána. A mělo to tak zůstat. Živé zboží přepraví nákladní automobil o více než tisíc kilometrů dál na sever, kde bude ukryto.

Zaslechl za sebou kroky. Carlos se nemusel ani ohlédnout, aby věděl, že mladší muž, který se postavil vedle něho, je jeho adoptivní syn Marcos.

„Už jsou skoro tam,“ řekl.

„To je dobře,“ odpověděl Carlos.

Marcos se snažil ohřát si prokřehlé ruce dechem.

„Kdy budou další?“ zeptal se. Hlas tlumený dlaněmi zněl dutě a cize.

„Tihle jsou z Filipín poslední.“

„Žádný nový zdroj?“

„Ne. Zatím ne.“

O padesát metrů dál se na moři rozsvítila baterka. A o vteřinu později byla *MS Iberica* už zase jediným zdrojem světla široko daleko.

„Už je čas,“ konstatoval Carlos.

Scházeli po útesech dolů. Marcos svítil mobilem na cestu. Kdesi zakřičel pták.

Výfukové plyny z nákladního auta šimraly v nose. Asi deset metrů od břehu zapnul motorový člun světla a pomalu klouzal k pláži. Když se ozvalo zaškrábání lodi o dno, rozsvítily se i reflektory nákladního vozu. Temnotu okamžitě naplnily hlasy a stíny.

Ozval se dětský pláč. Kdosi jej utišil několika fackami a pláč se proměnil ve vzlykot zanikající v dunění vln, vrčení motoru a v rozčilených mužských hlasech. Silné paže převáděly děti přes pláž a zvedaly je na korbu nákladního vozu.

Jeden ze starších chlapců se vysmekl a rozběhl se ke křoviskům. Dva muži ho pronásledovali. Ostatní rozsvítili baterky a namířili je směrem, kde chlapec zmizel. Muži se vrátili, chlapce táhli mezi sebou. Hlavu měl svěšenou, nohama se vzpíral, prosil a žadonil. Hodili ho na korbu a zabouchli ji. Dvěma údery do kapoty dali znamení, že jsou všechny děti uvnitř.

Když nákladní vůz i doprovodný automobil zmizely, rozhostil se na pláži klid.

Carlos došel ke svému autu. Jeho řidič Jean dřepěl opřený o dveře, cigaretu v koutku úst.

„Vyrazíme, *jefe*?“ zeptal se, když uviděl Carlose. Vstal a odhodil cigaretu.

„Sí.“

Cigareta žhnula na zemi. Carlos popošel několik kroků stranou a zvedl ji. Podal nedopalek Jeanovi.

„Vyhod' to až doma.“

„Jistě. Omlouvám se.“

Po celonoční jízdě spatřil Carlos bránu oddělující Kolonii Rýn od zbytku světa. Tiše se otevřela. Třináct tisíc hektarů půdy kolonie pokrýval převážně les, asi čtvrtinu vymýtili na pole a pastviny pro dobytek. Domky sto padesáti obyvatel byly rozsety po kopcích. Uprostřed vyrostla vesnička s budovami skladů a výroben, se školou, pekárnou a protestantským kostelem.

„Domů?“ zeptal se Jean a zívł.

Za hřebeny And právě vycházelo slunce. Pekárna v dolní části vsi za chvíli otevře. Carlos věděl, že by teď stejně neusnul. Potřeboval kávu. Být sám, přemýšlet. Přelétl pohledem temná pole zahalená pokrývkou husté bílé mlhy.

Napravo se tyčila budova místní nemocnice, Klinika Bavaria. Byla to vícepatrová stavba, nejmodernější v celé kolonii. Pacienti se sem sjížděli z celého světa, ale převážnou většinu tvořili obchodníci z Asie. Kromě lékařské péče na nejvyšší světové úrovni a pokročilého výzkumu kmenových buněk na potracených plodech disponovala klinika orgánovou bankou pro nejbohatší pacienty, kteří platili milionové částky, aby se vyhnuli čekání na orgány ve svých vlastních zemích. Některé transplantace byly prováděny preventivně. Ti ze všech nejbohatší si nechávali orgány vyměňovat, aby zpomalili stárnutí a prodloužili si život.

Od počátku devadesátých let byla banka zásobována orgány pouličních dětí, které se do Chile převážely z Filipín. Ale od té doby, co nový filipínský prezident Duterte vyhlásil válku drogovým kartelům, měli Carlosovi filipínští obchodní partneři s dodávkami čím dál větší potíže.

Proto byl náklad, který přivezla *MS Iberica*, úplně poslední. Jestli má nemocnice přežít, bude Carlos muset najít nový zdroj orgánů.

„Ne, zavez mě do vesnice a jeď se domů vyspat.“

„Jak si přejete, *patrón*.“

Jean zastavil před kostelem s bílou fasádou. Carlos vystoupil a mercedes odjel. Z vůně čerstvě pečeného chleba mu ve vlhkém ranním vzduchu zakručelo v břiše.

Carlos srdečně pozdravil seňoru Giselu, která pekárnu vedla, a požádal o ořechový koláč a kávu.

„Hned to bude, done Carlosi. Posadte se, přinesu vám to.“

Vedle starodávné pokladny ležela hromádka německých novin. Carlos si vybral *Der Spiegel* a posadil se k jednomu ze stolků venku.

Otevřel čtyři dny starý deník. Seňora Gisela před něj postavila kávu a koláč.

Carlos poděkoval a ochutnal.

„*Delicioso*, jako vždycky.“

Gisela vzala hadřík, otřela prázdné stolky a zahleděla se přes pole, zatímco Carlos se pustil do čtení. V rychlosti přelétl titulní stránku, bez zaujetí přelouskal několik článků, až ho nakonec upoutal titulek: *Ve Švédsku každoročně zmizí tisíc dětských uprchlíků*.

Článek vysvětloval, že Švédsko má potíže monitorovat přistěhovalce dětského věku, kteří se v zemi zdržují. Ochránci lidských práv obviňují policii a úřady, že mizení těchto dětí přehlíží. Ze čtení ho vytrhl Giselin hlas.

„Tamhle jde don Dieter,“ pronesla a zmizela v pekárně.

Po silnici přicházel hubený muž. Kulhal a opíral se o hůl.

„*Guten Morgen*,“ pozdravil Dieter Schück, s dlouhým povzdechem klesl na židli u vedlejšího stolku a hůl opřel stranou.

Dveře pekárny se otevřely a objevila se v nich seňora Gisela s kávou a plněným šátečkem.

„Které noviny si bude don Dieter dneska přát?“ zeptala se španělsky.

„Tyhle,“ odpověděl Dieter, ukázal na Carllose a rozesmál se bublavým smíchem, který přešel v záchvat kašle. Přestože byl

Dieter v Chile už od poloviny 40. let, přízvuk měl pořád velmi silný. Přešel do němčiny. „Co čteš?“ vyrazil ze sebe mezi pokašláváním.

„O Švédsku,“ odvětil Carlos zamračeně. Dietera měl rád a cítil k němu úctu, nesnášel ale, když ho někdo rušil při čtení.

„Aha. Tvoje třetí vlast. Švédsky umíš, že jo?“

Dieter si zabušil pěstí do hrudi a kašel ustal.

„Ano,“ přitakal Carlos. „I když táta o Švédsku nikdy moc hezky nemluvil. Považoval se za Němce a víš, že když se oženil, přijal německé jméno mojí matky.“

Dieter si roztřesenou rukou přitáhl šáteček ke rtům a zakousl se do něho. Na košili a do klína se mu sesypala sprška drobků.

Za války byl Dieter poručíkem Waffen-SS. Bojoval na východní frontě, dostal se až do Stalingradu a Rudá armáda ho zahнала zase zpátky do Německa. Bránil Berlín do posledního okamžiku. Byl raněn. Zotavil se. A pak utekl do Jižní Ameriky a do Chile společně s rodinami dalších německých důstojníků, kteří tu hodlali vybudovat Kolonii Rýn.

Vypadalo to, že se blíží další záchvat kašle. Dieter si zabušil na hrud' a odkašlal.

„Nikdo nebránil Berlín tak zuřivě a oddaně jako tvůj otec,“ řekl a osušil si koutek úst. „Jak je to dlouho, co umřel?“

„Sedmadvacet let.“

„Jo, sedmadvacet let. Umřel ve správnou dobu.“

Seděli mlčky, zatímco slunce stoupalo po obloze.

V pekárně spadlo na podlahu cosi porcelánového. Seňora Gisela vykřikla jméno nějakého světce, o němž Carlos nikdy neslyšel.

Přehodil si sako přes opěradlo židle a odložil noviny. Otočil hlavu za tečkou, která se objevila na jednom z kopců. Jeho adoptivní syn v černém pickupu značky Chevrolet se objevil v zatáčce.

„Chceš je?“ zeptal se Carlos a podal noviny Dieterovi.

Starší muž neodpověděl, jenom se dál s pootevřenými ústy díval do prázdna.

Marcos zaparkoval auto a přisedl si ke Carlosovu stolu.

„Podívej,“ řekl Carlos a ukázal prstem na článek o dětských uprchlících ve Švédsku. Potom přihlížel, jak Marcos článek pročítá.

Marcos se narodil v jedné vesničce za Valdivií. Tehdy, když tamní obyvatelé v létě tolik trápily lesní požáry, které všechno, na co narazily, proměnily v popel. Dům, kde Marco žil, se ocitl uprostřed plamenů. Jeho biologická matka spustila devítiletého syna do studny. Bylo to to poslední, co v životě udělala. Potom ji a jejího muže zaživa strávil oheň.

O týden později chlapce objevili záchranáři. Byl vyčerpaný, ale v pořádku. Pil vodu ze studny, a aby překonal nejhorší hlad, jedl krysy, které také hledaly ve studni útočiště. Marcosův příběh se rozšířil po celém Chile, v novinách psali o zázračném chlapci z Valdivie. Jeho osud Carlose okamžitě zaujal. Zavolal do dětského domova, domluvil se s jeho ředitelkou, že Marcose adoptuje, a uplatil ji, aby to zatajila. O adopci nevznikl žádný záznam. O dva dny později už seděl s chlapcem v autě a ujížděli směrem na jih. Do Kolonie Rýn.

Carlos Marcose od první chvíle miloval jako vlastního syna. A Marcos si na život v kolonii zvykl, naučil se jazyk a našel si kamarády, přestože byl málomluvný a nesmělý. Mezi vrstevníky byl nejmenší, ale přesto nejrychleji běhal, nejvýš vyskočil a uměl se nejlíp prát. Carlos se s tak tělesně zdatným člověkem nikdy předtím nesetkal. Syrová, takřka zvířecí síla vyzařovala z každého jeho pohybu.

A možná je to docela přirozené, říkával si Carlos, když viděl svého adoptivního syna vyrůstat. Marcosovi biologičtí rodiče byli Mapučové – patřili k jedinému indiánskému kmenu, který si Inkové ani Španělé nikdy nepodrobili.

Jakmile Marcos dočetl, odložil noviny a vložil si do úst kus ořechového koláče.

„Znáš nějaké Švédy, kteří by nám mohli pomoci?“ zeptal se Carlos.

Marcos žvýkal a pomalu přikývl.

„Znám. V mojí jednotce v Kolumbii byl chlap, co dělal pro Blackwater. Extrémně schopný a seriózní. Dá se na něho spolehnout.“

„A tenhle schopný chlap by nám mohl pomoci najít děti?“

„Ano.“

„Spoj se s ním a zamluv nám letenky do Švédska.“

„Na kdy?“

Carlos se zamyslel. Jen nerad opouštěl kolonii a nerad odjížděl z Chile. Ale tentokrát to bylo nevyhnutelné, jestli má Klinika Bavaria přežít.

„Co nejdřív,“ řekl s povzdechem.

4.

Vanessa požádala řidiče taxíku, aby zastavil na rohu ulice Jarla Birgera a Surbrunnské. Poté, co auto odjelo, sehnula se, pohlédla rukou chodník a přesvědčila se, že je ještě vlažný.

Z parku Monicy Zetterlundové sem doléhala jakási píseň. Na lavičce, kterou tam umístili na památku jazzové zpěvačky a z níž se celé dny linuly její písně, seděl nějaký muž.

Když přišla Vanessa blíž, poznala, že je to Rufus Ahlgren, jeden z mála alkoholiků a povalečů, kteří ve čtvrti zbyli.

„Dobrej večír, šerifko,“ vyrazil ze sebe a pozvedl láhev na pozdrav.

Zastavila se před ním.

„Co piješ, Rufusi?“

„Džin. V tomhle vedru je potřeba chránit se před malárií. Dáš si?“

„Aby to fungovalo, musíš to míchat s tonikem. Protože v něm je chinin.“

„Pche.“

Vanessa vzala do ruky láhev a potěžkala ji.

„Jak to, že nikdy nesedíš v baru?“ zeptala se ho a vzpomněla si na svůj oblíbený bar McLarens, kam od rozchodu se Svantem nevkročila.

„Nemám bary rád.“

„Alkoholik, co nemá rád bary, to je jako...“ Vanessa si přiložila láhev ke rtům, napila se a zašklebila. „Jako lev, co nesnáší maso?“

„Spíš jako lev, kterému se nelíbí v zoo,“ opáčil Rufus se zdviženým ukazováčkem.

„Poslouchej.“

Monica Zetterlundová právě zpívala svůj hit *Sakta vi gå genom stan*. Rufus se začal pohupovat do rytmu. Po tváři mu stekla jediná slza. Když píseň dozněla, obrátil se k Vanesse.

„Umřela tak hrozně osamělá, proto je to tak smutný. Kouřila v posteli a chytla jí peřina. Nemohla se hýbat, takže neměla šanci uniknout. Tamhle v tom bytě nahoře, tam uhořela,“ ukázal k ulici Jarla Birgera a zapálil si pokroucenou cigaretu. „Proto už nikdy nekouřím uvnitř.“

„To je asi rozumné. Já nekouřím vůbec, ale stejně umřu osamělá,“ odpověděla Vanessa a odehnala rukou kouř.

„Špatný rande?“

„Ten idiot byl tak nadržený, že nedal dohromady rozumnou větu.“

„Sakra.“

„Máš děti, Rufusi?“

„Mám syna. A ty, šerifko?“

„Ne.“

„Protože nechceš, nebo protože ten nafoukanej trouba neměl nabito?“

Rufus se nikdy netajil tím, že Svanteho nemá rád.

„Nejsem mateřský typ. Nemám ráda děti. A ten nafoukanej trouba to měl stejně.“

„Chytli jste vraha toho poldy?“

Před týdnem byl Klas Hemäläinen nalezen zastřelený v jednom průmyslovém areálu v Sätře. Klas byl členem týmu Nova a byl hodně oblíbený.

„Bohužel, nemáme nic.“

„Zatraceně. Znalas ho?“

„Byl to dobrej chlap,“ odpověděla Vanessa a vzdychla. „Dobrou, Rufusi. Neseď tu moc dlouho.“

„Na to, že nejsi mateřskej typ, jsi občas dost starostlivá,“ řekl Rufus a zvedl láhev na rozloučenou.

Vanessa vyfukala vstupní kód na Roslagské 13.

Na podlaze v předsíni ležel leták realitní kanceláře – květnatými slovy nabízel odhad ceny jejího bytu. Čtyřpokojový podkrovní byt se zdál opravdu moc velký. Ostatně to už když tu bydleli společně se Svantem. Ale jí se na Sibiři, jak se téhle části Vasovy čtvrti říkalo, líbilo. I když se i tady všechno postupně měnilo. Staré místní hospůdky a vetešnictví mizely a nahrazovaly je ovocné bary a hamburgerové restaurace.

V devadesátých letech byt patřil muži, kterého bulvár nazýval pornokrálem a který vlastnil dva striptýzové kluby v centru. V bytě z přelomu 19. a 20. století nechal vybourat téměř všechny zdi a nainstalovat vanu před velké panoramatické okno v obývacím pokoji. Jednu ze dvou teras nechal zasklít a vybavil ji sedací soupravou a menším barovým pultem. Po něm byt koupil jeden internetový milionář, odstranil kamery, jimiž pornokrál zvěčňoval své legendární večírky, a nechal na svém místě pouze kameru u vchodu.

Když se Svante dozvěděl, že je byt o téměř třech stech metrech čtverečních na prodej, dotáhl Vanessu na soukromou obhlídku. V ložnici, již realitní makléř s řečovou vadou nadneseně nazýval *master bedroom*, stála starobylá kachlová kamna a strop byl pokrytý zrcadly. Jako byste spali v tureckém paláci, zašeptal makléř. Nebo v laciném bordelu, pomyslela si Vanessa a vyslovila nabídku.

Od té doby, co se Svante odstěhoval, využívala Vanessa v podstatě jenom obývací pokoj. Postel v ložnici stála ustlaná a nedotčená. Spala místo toho u televize, kde podle nálady nechávala běžet National Geographic, History Channel a reprízované díly Hotelu Paradise na TV6.

Dřív obědvala skoro každý den v oblíbené hospodě McLarenens, i to se však rozchodem změnilo. Vanessa neměla sílu

snášet pohledy ostatních hostů a jejich vyptávání na Svanteho. Poslední týden tak obědvala kebab z rychlého občerstvení. Příjemně ji překvapilo, že jí díky katolickému růženci, který jí přivezla její sestra Monica z cesty do Střední Ameriky, křesťanští koptové za pokladnou dávají pětiprocentní slevu. A přestože byla Vanessa přesvědčená ateistka, neměla to srdce je zklamat, a dokonce se zničehonic přistihla, jak při čekání na hranolky zaníceně vypráví o svých pravidelných poutích do Santiaga de Compostela.

Vanessa rozdělala oheň v kachlových kamnech v obývacím pokoji a zašla do koupelny. Vyčistila si zuby a umyla obličej. Otevřela dveře na terasu. Zavřela oči a naslouchala městu. Auta na ulici Jarla Birgera, opilý smích, hlasitá diskuze, souložící pár, autoalarm.

Přistoupila ke glóbusu, který sloužil jako barový stolek. V místě rovníku jej otevřela, vzala láhev a nalila si do skleničky na dva prsty whisky. Pak se svlékla donaha, natáhla se na pohovku, přikryla se dekou a zapnula televizi. Hotel Paradise. Opálený frajer nahý do půl těla a s červenou kšiltovkou na hlavě se právě před kamerou dělil o svá životní moudra.

„Nikdy si nenechte radit od tlustého osobního trenéra,“ říkal právě.

Vanessa přeprnula na jiný kanál. Discovery Channel. Zebry běžící východoafrickou stepí. Víčka jí postupně těžkla, až nakonec usnula. Kdesi na pomezí spánku a bdění zaslechla pípnutí telefonu. Ospale zašátrala rukou po svém iPhoneu. Otevřela schránku, kterou sdílela s Rezou, a ťukla prstem na jeho zprávu.

Ten pracháč se jmenuje Oscar Petersén.

Pod stručným vzkazem byl přiložený snímek dívky. S otevřenými ústy hleděla přímo do kamery. Vanessa zavrtěla hlavou, přihnula si whisky a usnula.

5.

Uprostřed noci přestalo Carlose bavit převracet se na posteli v ložnici, vzal si v jednom z pokojů pro hosty matraci a vytáhl ji na terasu. Pole a lesy okolo se utápěly v měsíčním svitu. Lehl si a díval se na hvězdy. Dvě zahlédl padat. Sledoval očima putování družic po nebeské klenbě, chvíli se bavit pozorováním prohánějících se netopýrů, naslouchal štěkání psů v údolí a řehtání koní. Okolo venkovních lamp se shlukoval nejrůznější hmyz přilétající ze všech stran a bzučel v blízkosti světel. Táhlo jej to k nim proto, že noční hmyz se orientuje podle měsíčního svitu. Umělý zdroj světla hmyzu vyřadil z provozu nervový systém a ten měl pak za to, že lampa je další měsíc.

Nyní však nad jižním Chile a Kolonií Rýn vyšlo slunce. Služebná lomozila v kuchyni, a když Carlos ucítil vůni čerstvé kávy, vstal. Chvíli si protahoval svaly, pak vešel a zamumlal „dobré ráno“. Marisol mu podala hrnek kouřící černé kávy a pokračovala v umývání talířů. Z jakéhosi důvodu trvala na tom, že bude všechno nádobí mýt ručně, přestože Carlos už před mnoha lety pořídil myčku. Něco se mu na tom zamlouvalo – měl rád, když lidé dělali to, co dělávali vždycky.

Posadil se na pohovku v obývacím pokoji. Přiložil si hrnek ke rtům, spálil se a nespokojeně hrnek odložil.

Nad krbem visela pistole Luger jeho otce s pozlacenou hlavní a rukojetí vykládanou slonovinou. Na malém měděném štítku stálo *Mému příteli Gustavu Schillingerovi od generála Augusta Pinocheta. Únor 1974.*

Kolonie Rýn byla jednou ze dvou německých uzavřených oblastí, které sloužily jako výslechová centra chilské vojenské diktatury. Druhá z nich, Kolonie Dignidad, ležela asi o tisíc kilometrů severněji. Do obou německých kolonií byli převáženi ti nejnebezpečnější zajatci mající ty nejdůležitější informace. Kromě znalostí o moderním zemědělství, zdravotnictví a průmyslu s sebou Němci do Jižní Ameriky přivezli také válečné zkušenosti s mučením.

Už před vojenským převratem v roce 1973 si imigrantů v zemi cenili. Těšili se tu ochraně místních politiků, policejních velitelů, katolické církve i chilského průmyslu. Ale teprve s nástupem generála Pinocheta vliv Němců skutečně zesílil. Z kolonií Rýn a Dignidad se stala centra mučení a továrny na zbraně, jimž diktatura zajistila financování i ochranu. V laboratořích se experimentovalo s chemickými zbraněmi, kontejnery se sarinem jsou v Kolonii Rýn zakopány dodnes. Zatímco Kolonie Dignidad byla po odhalení sexuálního zneužívání chilských dětí rozprášena, Kolonie Rýn přežila a přizpůsobila se novým časům.

Od dob rozkvětu se toho hodně změnilo. Spousta mladých odcházela do měst nebo opouštěla Jižní Ameriku a vracela se do Evropy. Kolonie už nebyla tak přísně tradičně německá jako dřív. Vnější vlivy nebyly zakazovány. Ekonomicky však nikdy nebyla silnější. Prostřednictvím mateřské společnosti Alemagne vlastnila kolonie průmyslové podniky, lososové farmy, továrny a zemědělskou půdu po celém jižním Chile.

Němci vytvářeli tisíce pracovních míst. A proto je politici nechávali na pokoji – dokud platili daně a pomáhali snižovat nezaměstnanost.

Ekonomický význam Kliniky Bavaria naopak klesal. Carlos ji však nechtěl zachránit kvůli penězům, šlo o něco jiného. Klinika Bavaria byla výtvozem jeho otce. Kromě prodeje orgánů bohatým cizincům poskytovala už téměř šedesát let bezplatnou lékařskou péči chudým chilským pacientům. Díky klinice

a škole, která chilským dětem z okolí nabízela bezplatné vzdělávání, tu místní lidé Němce milovali.

Venku na dvoře štěkala Bruja. Carlos vyšel ven, minul růžové keře a přistoupil ke kotci. Fena ztichla, přitiskla čenich k pletivu a vrtěla ocasem.

Po svém příchodu do Chile v roce 1948 začal otec s experimenty, jimiž hodlal vyšlechtit vlastní psí rasu křížením dobrmana s místními rotvajlery. Z každého vrhu štěnat nechal naživu dvě. Nechal je rvát se o jídlo tak, aby přežilo jen to nejsilnější. Výsledkem byl velký krátkosrstý hlídací pes se silou a inteligencí rotvajlera a agresivitou a odvahou dobrmana.

Zatímco Bruja pobíhala tam a zpátky po dvoře, Carlos se usadil na lavičce pod hruškovcem.

Po chvíli přijelo auto, Carlos vstal, zavolal na Bruju a ukázal ke kotci. Fena okamžitě poslechla. Carlos vzal plastovou láhev se svou vlastní močí, přilil trochu do misky s vodou a zase láhev zavřel. Žádné vědecké důkazy pro to nejspíš neexistují, ale tenhle trik ho naučil otec. Pokaždé když se Bruja napije, přijme zároveň s vodou něco ze svého majitele. Zvyšuje to její loajalitu a posiluje vědomí toho, kdo je tu pánem.

Pozdravil Jeana a usedl na zadní sedadlo.

„Do Santa Clary?“

„Nejdřív chci mluvit s Marcosem. Má vypnutý mobil. Je u krytů?“

„Viděl jsem předtím jeho auto jet tím směrem,“ odpověděl Jean.

„Tak pojedeme tam.“

6.

„Co se stalo?“

Nicolas zašátral rukou po vypínači a rozsvítil v předsíni. Za sestřiným obličejem plným modřin visel zarámovaný plakát s Gundem Svanem. *Pro Marii, která je nejlepší na světě*, stálo na něm černým fixem. Sestra tohohle běžkaře milovala už od dětství.

Nicolas opatrně odhrnul Marii z obličeje neposlušný pramen vlasů a přitáhl ji k sobě. Zůstala stát s rukama svěšenýma podél těla.

Cítil na hrudi pohyb jejích rtů.

„Já... měla jsem hlad a chtěla si jen nakoupit. Ale ztloukli mě a vzali mi peníze.“

Nicolas sevřel čelisti.

„Kdy?“

„Nevím. Je to pár dní.“

„Jedla jsi něco?“

Zavrtěla hlavou.

Nemělo smysl trápit ji dalšími otázkami ani napomínáním. Jestli mu o tom bude chtít říct, udělá to. Když si představil, jak těžké pro ni musely být ty roky, kdy byl pryč, sevřel se mu žaludek. Maria byla sama, úplně bezbranná.

Nicolas byl členem Útvaru speciálních operací vojenské policie, SOG – nejtajnější a nejvycvičenější jednotky švédské armády. Ale přestože švédský stát investoval miliony korun, aby Nicolase vycvičil v potápění, seskoku padákem i v boji nablízko,

on byl už devět měsíců zpátky ve Stockholmu a pracoval jako umývač nádobí v restauraci Benicio.

Chyběla mu jednotka i kamarádi. Ačkoli zpočátku nebylo nijak samozřejmé, že z něho bude voják.

Jeho otec Eduardo Paredes utekl ze svého rodného Chile v souvislosti s vojenským převratem v roce 1973. Nenávist a nedůvěru vůči vojákům si s sebou pak nesl až do konce života. Poté, co Nicolas absolvoval výcvik pobřežního komanda a řekl, že chce být vojákem z povolání, to bylo pro otce takové zklamání, že se vrátil do Chile. Od té doby uplynulo deset let a oni spolu od toho dne ani jednou nemluvili.

Přes Mariinu hlavu nahlédl do bytu. Na podlaze se povalovalo oblečení, noviny, láhve a krabice.

„Proč se nemůžeš nastěhovat ke mně?“ zašeptal. „Líbilo by se ti to, každé den bych ti nosil pizzu.“

Maria se vymanila z jeho objetí.

„Protože musíš začít myslet sám na sebe. Víím, že mě máš rád, ale příští rok ti bude třicet. A já jsem tvoje starší sestra. Takže se to ani nehodí, abys mi každé den nosil pizzu.“

Nicolas vzal sáček s hamburgery, které přinesl, a následoval Marii do obývacího pokoje. Položil před ni jídlo a hledal pod dřezem prázdný pytel, aby mohl uklidit.

Jedla a sledovala ho.

„Víš, kdy jsem pochopila, že už nejsem tvoje velká ségra?“

„Ne, kdy?“

„Tehdy mě kluci ze třídy zamkli na záchodě a ty ses mě zastal, ale přemohli tě. Byli mnohem starší než ty. A silnější.“

„Ale...“

„Počkej, to ještě nebyla ta chvíle. Přišel jsi pak s oblečením od krve a tělem plným modřin domů za mámou a tátou. A táta se rozzlobil a ptal se tě, co se stalo. A tys řekl, že ses popral, ale ne proč. Vymyslel sis něco o tom, že jste se pohádali na školním dvoře. Protože jsi věděl, že jsem se před mámou a tátou styděla.“

Nicolas rozložil pytel.

„A tys věděla, že to bylo kvůli tobě?“

„No jasně.“

„To jsem netušil.“

„Ne. A styděla jsem se i před tebou. Protože jsi byl můj sedmiletý bráška, a přitom jsi mě bránil. A věděla jsem, že nechceš, abych z toho byla v rozpacích.“

Nicolas se sehnul a vložil do pytle plechovku od Coca-Coly. Maria si vložila do úst hranolek.

Vešel do ložnice a převlékl postel.

Zažil v dětství i chvíle, kdy se za Marii styděl. Tehdy, v první třídě, ještě ne. Ale později, když byl o něco starší. Chodíval někdy radši oklikou, aby neviděl, jak se jeho sestra plouží školní chodbou a ostatní děti křičí, šklebí se, napodobují ji, štouchají a bijí.

Nicolas věděl, že kdyby tam byl, musel by zasáhnout. Nevydržel by stát stranou a přihlížet tomu, jak ji ponižují. Ať ji zrovna trápil kdokoli. A když se vrátil domů v krvavých a potřhaných šatech, otec mu nadával. Nazýval ho potížístou a hrozil mu, že ho pošle do pastáku. *Jako by nestačilo, že máme s maminkou starosti s tvojí sestrou, to musíš ještě ty být takovej malej chuligán,* křičel na něho španělsky a bušil při tom do zdi, do stolu nebo do čehokoli, co měl právě na dosah. Otcův slepý a nekontrolovatelný vztek byl jednou z jeho nejzřetelnějších vzpomínek z dětství. Tentýž vztek, o němž Nicolas věděl, že ho má v sobě také. On se však při výcviku naučil mít ho pod kontrolou.

„Myslíš na tátu?“

Nicolas neodpověděl.

„Nasadíš vždycky takovej temnej pohled, poznám to,“ řekla Maria a brčkem hlasitě vysrkla poslední zbytek limonády. „Myslíš, že si na nás občas vzpomene?“

„Nevím. A vlastně je mi to jedno.“

„Jak to?“

Nicolas neměl to srdce říct Marii skutečný důvod, ten, který mu na smrtelné posteli pověděla jejich matka.

„Protože se vrátil do Chile. Mně bylo osmnáct, tobě devatenáct. Máma krátce předtím umřela a bylo by... sakra... bylo by tehdy fakt o moc lepší tady mít někoho dospělýho.“

Chvíli mlčeli.

„Promiň,“ zamumlal Nicolas. „Takhle jsem to říct nechtěl.“

„Jako on.“

„Jo, přesně. Jako on.“

„Ale byl přece někdy i milej. Ne tak jako máma, ale trochu jo. Na to nezapomeň.“

„Já vím,“ vzdychl Nicolas a posadil se vedle ní na pohovku. Vzal si hranolek. „Je čas na sprchu.“

„Musím?“

„To si piš,“ zasmál se Nicolas. „Musíš.“

Maria vstala a zatvářila se zmučeně. U plakátu v předsíni se zastavila.

„Gunde sprchování taky nesnášel.“

Nicolas předstíral, že o tom neví, i když mu to vyprávěla už nejméně pětkrát.

„Vážně?“

Otevřela dveře do koupelny.

„Trénoval tolik, že se musel sprchovat strašně často. A proto se naučil dělat to fakt rychle.“

„Jo?“

„Jo. Makal, aby to měl co nejdřív za sebou. Natrénoval si i utírání ručníkem. Aby jím pokrýval co největší části těla naráz. Jeho rekord měřený od chvíle, kdy se svlékl, než měl oblečení zpátky na sobě – schválně, hádej – kolik myslíš, že to bylo?“

„Nemám zdání.“

„Minuta a třiadvacet vteřin. A to se stihl umýt celý včetně vlasů a osušit.“

„Neskutečný.“

Maria se začala beze studu svlékat a on se rychle odvrátil. Jakmile zašla do sprchy a zatáhla závěs, opřel se zády o stěnu a sesunul se po ní dolů, až nakonec seděl v koupelně na podlaze.